

Felix Mendelssohn-Bartholdy – Lobgesang fra Symfoni nr. 2

Gennemgang og strøttanker af Nenia Zenana

Der indledes med en lang orkesterdel (ca. 20 min).

Den åbnes med det store overordnede tema fra 3 solobasuner; det tema der siden får txten : Alles, was Odem hat, lobet den Herrn.

Dette tema vendes der tilbage til flere gange og basunerne har indiskutabelt hovedrollen gennem værket.

(Basunen i bibelen (som nok er anderledes en vor tids...men alligevel) bliver nævnt når der bli'r talt om at "basunen lyder og de døde opstår" og så bliver der i Johs. Åbenbaring sagt, at Guds stemme lyder som en basun, så den er en vigtig én.)

Denne indledning beskriver næsten i alle hjørner hvad der efterfølgende bliver beskrevet af sangerne.

Ca. 1/3 henne er det som om der intet er tilbage - som når man er omgivet af mørke - og der er kun klarinetten tilbage. Halvvejs i stykket reddes vi så op igen ved basuntemaet.

Kort herefter forsvinder musikken helt ind i dyb ensomhed - igen kun med klarinetten, og ca. 2/3 henne kommer et helt hold trøstende blæsere og ta'r klarinetten og os andre med tilbage til fællesskabet.

Endelig 5/6 henne kommer en meget fredfyldt sats for strygere og efterhånden også blæsere.

Musikken vokser efter at ha' været gennem alle følelserne nede og oppe og inde og ude, så inviterer orkesteret sangerne til at være med.

Koret laver en musikalsk overdådig overskrift : Pris Herren,

og den ene sopran stemmer med i og siger (sammen med damekor) at hendes sjæl vil prise med. Musikalsk er det lidt lettere i karakteren. Som når det kun er et enkelt individ der priser og det bliver mere personligt og individuelt.

Tenoren træder frem - næsten som en profet - og opfordrer alle, som kender til dét at blive reddet, til at være med :

Han har reddet os ud af nød og mørke og død og skændsel. Han tæller vores tårer og trøster og viser godhed. Så derfor pris ham.

Koret går ind og samtykker.

Det musikalske profet-underlæg er mere recitativisk og tyndere instrumenteret, - kun strygere.

Når koret kommer med bli'r det tydeligt større instrumenteret; med flere farver - præcis som når man hører mange forskellige menneskers mening om samme emne.

Begge sopranoer kommer nu også med deres fælles vidnesbyrd : De sætter også deres lid til Herren, fordi han hører når man ber om hjælp.

Igen tilslutter koret sig.

Igen med lille og stor instrumentering alt efter om det er de få eller de mange der udtrykker sig.

Tenoren (profeten) kommer nu med en lidt længere og dramatisk beskrivelse af hvordan det var, at være omgivet af død og fryt og mørke og bare hungre efter lys og morgen. Han råber i mørket : Vægter, er natten snart gået ?og der bli'r bare ikke svaret. Sjælen oplever nu foruden mørke og frygt også stor ensomhed.

Musikken er her lisså dramatisk som txten.

ENDELIG - siger sopranen : natten er forbi. Derfor vil vi lægge mørket fra os og iklæde os lyset.

Og koret jubler en lang sats med overstrømmende lettelse - som om man faktisk næsten troede det var ved at være slut, men SÅ kom morgenen alligevel.

Ud af denne forløsningsmorgens tysthed vokser langsomt en morgen-takkesalme : Nu takker alle Gud med hjerte, mund og hænder. Salmen vokser efterhånden til en størrelse som om hele solen sad i brystet på os.

Som det næstsidste opsummerer først tenoren (profeten) og siden sopranen (som efterhånden er blevet synonym med "individet") :

selvom vi er i mørke en gang imellem og omgivet af fjender, så ved vi at vi kan be' om hjælp og at vi bli'r hørt :

Derfor synger jeg i min sang evigt din pris, du trofaste Gud!

Og takker dig for alt det gode, du har gjort for mig.

Omend jeg vandrer i natten og det dybe mørke

og mine fjender omringer mig,

så anråber jeg Herrens navn

og han frelser mig med sin godhed.

Og koret bryder ud i den ultimative lovsang som afrunder værket.

Til allersidst hører vi igen basunerne proklamerer deres tema og kor og orkester sætter sammen punktum.